

[Gade]

efter medierne og Fremskridtspartiets gruppeformands udtalelser at dømme har dele af regeringen oven i købet forhandlet med Fremskridtspartiet. Kun ét parti! Det er jo en nydannelse i dansk politisk, men all right, denne regering fører nogle nydannelser med sig.

Det, jeg sagde og vist hånede landbrugsministeren for, var: Hvorfor tør I ikke starte en jordbrugerfond? Hvorfor tør regeringen ikke sige: Vi godt tør opbygge en ny ejerform i dansk landbrug – et alternativ til det landbrug, som vi nu redder hvert fjerde år med nye støtteordninger – og lave en varig ordning som et tilbud til de landmænd, der vil gå ind i det. Det er en ordning, som landbrugsministeren kender, som regeringen kender, som Folketinget kender, for vi har fremsat den som forslag i Folketinget. Alle partier kender derfor vore synspunkter. De ved også, at for os er en refinansiering uløseligt knyttet sammen med nye ejerformer, og vi er så underligt indrettede, at vi tror på, at der i den danske befolkning og blandt landmænd er nogle, der tror på andelstanken. Jeg ved godt, at det kan være en helt uvant tanke for nogle, at andelstanken kunne gives nyt liv og måske give inspiration til folk, der vil i gang med selv at tage fat, folk, som altså ikke er født med en guldklump et vist sted og derfor ikke har nogen muligheder for at komme i gang med landbrug.

Det er altså afgørende for os, at en sådan ny ejerform bliver introduceret. Det, vi har regnet ud, er, at hvis man brugte de samme penge, som regeringen bruger på sin model, ville man kunne foretage et opkøb af 11.000 landbrug, og vi ville kunne vælge de mest forgældede ud, vi ville kunne vælge de rigtige ud, vi ville kunne prioritere den animalske produktion, og så kunne vi redde 11.000 landbrug, som derefter gik over til en ny ejerform uden spekulation, og som ikke skulle tømmes hvert 30. år på grund af generationsskifte, men hvor kapitalen blev i virksomheden, hvor man blev forpagter på egen gård med mulighed for arveret.

Det er vores ideelle model, og det er den, vi er interesserede i at få introduceret. Det er sådan en tankegang, der ligger os på sinde i landbrugspolitikken.

Vi spurgte i går landbrugsministeren i samrådet, om han var interesseret i, at der af de penge, der er sat af til de grønne obligationer, de lysegrønne obligationer, som nu er fremme på bordet, blev sat en pulje af, altså af de statsmid-

ler, der bliver brugt – sådan skal jeg udtrykke mig – til disse nye ejerformer, forpagtningslandbrug. Og man kunne måske udvide det til også at diskutere spørgsmålet om opkøb af jord i det hele taget.

Det var landbrugsministeren desværre i aftes utilbøjelig til at svare positivt på. Jeg håber, det er anderledes i dag, men det får vi jo at se i løbet af debatten.

Med den åbning, vi lavede i går ved det samrådsspørgsmål, ville vi undersøge, om regeringen var åben over for at sætte sådan en pulje af til nye ejerformer, som er uden spekulation, og som betyder, at man skal leve af sin produktion – en ejerform, som er åben for de unge, der kunne have lyst til at gå ind i erhvervet. Det spørgsmål gentager jeg gerne i dag.

Så vil jeg prøve at kommentere ændringsforslagene.

Hvad angår regeringens ændringsforslag, er det oplagt, at der ikke er den store forskel på de to obligationstyper med hensyn til, hvor meget det belaster staten, men det er oplagt, at det, som nu hedder en lysegrøn obligation, og som mest ligner et statslån – i kunne også kalde det et statslån – i hvert fald er noget, vi har hørt om, og vi har også lagt øre til, når Husmandsforeningerne har sagt, at det var den måde, det skulle løses på. Og det, at man har lavet en anden vægtning mellem obligationer og jordbrugslån, kan vi jo ikke være negative over for; det er vi faktisk positive over for, og vi kan se, at regeringen bevæger sig.

Vi er stadig meget kritiske. Vi mener stadig, at man rammer for bredt. Vi mener ikke, at man har sikkerhed for, at de 12 mia. kr., der er sat af til jordbrugslån, faktisk bliver brugt til jordbrugslån, og derfor siger vi altså det om en pulje sat af til nye former.

Det var regeringens ændringsforslag, og dem vil vi ikke stemme for, som de foreligger. Dem må vi se på yderligere.

Socialdemokratiets ændringsforslag er vi enige i på en lang række punkter, men heller ikke dem vil vi stemme for, for, som jeg har argumenteret for det, tror jeg stadig, at den rigtigste, mest saglige løsning er en opdeling.

Fremskridtspartiets forslag vil vi stemme imod.

Så skal jeg til slut understrege, at det for SF på landbrugspolitikens område er afgørende, at disse obligationer ikke rammer så bredt, som